



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **I. S .**, nar. x, státní příslušník Guinejská republika, t. č. bytem x., zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2013, č. j. OAM-123/LE-BE02-ZA04/2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soudem ustanovené zástupkyni žalobce se přiznává odměna za zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400,- Kč. Odměna jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 8. 8. 2013 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobce namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu a ustanovení § 25 písm. i) a § 10a odst. e) zákona o azylu. Podle jeho názoru žalovaný nesplnil požadavky kladené na odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, neboť v průběhu řízení ohledně jeho již čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmínil jako novou skutečnost zhoršení situace v zemi původu a existenci rodinného života na území České republiky (dále též „ČR“). Žalovaný však nenařídil další pohovor pro dostatečné objasnění okolností případu (např. proč žalobce zmínil svůj vztah na území ČR až při čtvrté žádosti), navíc se zcela nedostatečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se žalobcem tvrzeným zhoršením situace v zemi původu, když pouze v jedné větě konstatoval, že je mu z dostupných informací známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k zásadní změně. Podle názoru žalobce se jedná o pouhou spekulaci žalovaného, neboť si pro svůj závěr neobstaral žádný důkaz (např. aktuální informaci o politické a bezpečnostní situaci v zemi původu). Nad rámec uvedeného dodal, že není pravdivé ani tvrzení žalovaného, že předchozí rozhodnutí žalovaného bylo přezkoumáno a potvrzeno příslušným krajským soudem. V této souvislosti konstatoval, že v rozhodné době se nacházel ve vězení a neměl přístup k právní pomoci, jeho žaloba tak byla odmítnuta pro nedoplnění žalobních bodů, příslušný soud tak o případu žalobce nerozhodoval meritorně a další žádosti žalobce byly vždy vyhodnoceny jako nepřipustné. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na správní spis a na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce zmínil a zjistil, že žalobce neuvedl takové okolnosti, které by odporovaly užití ustanovení § 25 písm. i) ve vztahu k § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se o existenci vztahu s přítelkyní zmínil již v předchozích žádostech. K objasnění důvodnosti nových skutečností mohl využít i vlastnoručně psaného prohlášení což neučinil a nic bližšího nezmínil ani v žalobě. Žalovaný v průběhu řízení ani neshledal, že by se v zemi původu žalobce nějak významným způsobem zhoršila situace, což by zakládalo opodstatněnost nové žádosti. V této souvislosti žalovaný dodal, že správní orgán, který zastavuje řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemá povinnost znovu rozhodovat o azylu a doplňkové ochraně. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud usnesením ze dne 5. 9. 2013, č. j. 49 Az 51/2013-17, zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobce v replice na vyjádření žalovaného na žalobních námitkách setrval.

Při soudním jednání zástupce žalobce uvedl, že se žalobcem sice již dlouho není v přímém kontaktu, a proto ani neví, zda se na území ČR zdržuje, přesto má za to, že situace v zemi jeho původu není dobrá. Projevuje se tam etnické násilí, navíc se v zemi rozšířila nemoc EBOLA, za této situace navrácení žalobce nepovažuje za správné rozhodnutí. Již s ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný setrval na návrhu na zamítnutí žaloby s tím, žalobci byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba pro to, aby si svůj pobyt na území ČR upravil, což však neučinil.

Porovnáním příběhů uváděných žalobcem soud zjistil, že důvodem jeho první žádosti, uplatněné dne 27. 1. 2009, byly jeho obavy vyplývající z jeho přistižení vojáky při vylepování protirežimních plakátů, v období protestních manifestací. Žalobce byl od r. 2006 členem hnutí mladých s názvem Kosovo a obával se uvěznění, případně zabití. Žalovaný v jeho výpovědích shledal rozpory, předestřený příběh označil jako nevěrohodný, a proto žádosti žalobce nevyhověl, resp. mezinárodní ochranu mu neudělil. Žaloba proti tomuto prvnímu rozhodnutí byla usnesením věcně a místně příslušného Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2012, č. j. 60 Az 3/2012 - 25, odmítnuta. Při podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 12. 2012, žalobce vyslovil obavy již zjednaní policie (nikoli armády). Žalovaný označil důvody podání žádosti v podstatě jako shodné s první žádostí, žádost tak shledal nepřipustnou a řízení zastavil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ponechal žalovaný otázku věrohodnosti žalobcova tvrzení stranou s tím, že již v době podání první žádosti měl jmenovaný možnost vyličit své problémy věrohodně a dostatečně. Při podání třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 6. 2013 žalobce uvedl, že má na území ČR kamarády a příbuzné. V zemi původu vyslovil obavy ze zatčení a dodal, že tam nemá ani rodinu ani příbuzné. Žalovaný dospěl k závěru, že v průběhu řízení uvedl totožné důvody, tj. obavu ze zatčení s ohledem na jeho činnost v mládežnickém hnutí, a proto jeho žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Při podání čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 7. 2013 žalobce uvedl, že v zemi jeho původu se nic nezměnilo, naopak situace je stále horší. V zemi původu měl problémy s policií, armádou a svým klanem, pokud by se vrátil, byl by zabit. V ČR by chtěl zůstat, protože zde má sestru (v Brně) a přítelkyni, s níž se seznámil před čtyřmi lety. V roce 2009 spolu v Havířově asi rok žili ve společné domácnosti. V roce 2011 byl žalobce trestně stíhán, byl odsouzen ke třem letům odnětí svobody, a z výkonu trestu byl podmíněčně propuštěn. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž odkázal na výpovědi žalobce v předchozích řízeních a uzavřel, že žalobce uvedl zcela totožné důvody - obavu o své bezpečí, obavu z policie, armády a svého klanu. K nově uvedeným skutečnostem, tj. k žalobcovu soužití ve společné domácnosti s přítelkyní v roce 2009, uvedl, že tuto okolnost mohl zmínit již při podání první žádosti, protože mu musela být známá, pouze jeho vlastním zaviněním nebyla předmětem zkoumání v předchozím (prvním) řízení. Žalovaný ji za této situace nemohl označit jako novou skutečnost. Závěrem žalovaný dodal, že je mu ze všeobecně dostupných informací známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost žalobcovy nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný jeho žádost jako nepřipustnou zamítl a řízení zastavil.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Sice po srovnání výpovědí žalobce považoval závěr žalovaného, že žádost žalobce je nepřipustná, za správný, zejména pokud žalovaný napadené rozhodnutí v této otázce řádně odůvodnil. Ostatně žalobce již při podání první žádosti zdůraznil své obavy kvůli jeho údajné činnosti v mládežnickém hnutí a nebyl se žádostí úspěšný, žalovaný své rozhodnutí ohledně první žádosti dostatečně a řádně odůvodnil. Na této skutečnosti nic nemění fakt, že řádně neodůvodněnou žalobu musel věcně a místně příslušný krajský soud odmítnout. Soud rovněž sdílel názor žalovaného, že žalobce měl využít především institutu speciálního zákona - tj. zákona o pobytu cizinců. Na druhé straně však soud nemohl odhlédnout od skutečnosti, že odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá jakoukoliv úvahu nad otázkou bezpečného návratu žalobce do země původu, tj. nad možností poskytnutí doplňkové ochrany jmenovaného ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Soud tak v plném rozsahu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009 - 99, a přisvědčil žalobci, že v jeho případě došlo k porušení ustanovení § 14a zákona o azylu. Za této situace žalobou napadené

rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že nemůže v přezkumném soudním řízení chybějící úvahy žalovaného nahradit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74).

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný včas podanou a přípustnou kasační stížností, ve které namítl, že v případě zastavení řízení podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu nemá správní orgán povinnost zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Svůj závěr opíral mimo zákonný text i o směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, avšak především o právní názor vyslovený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96.

Nejvyšší správní soud uvedl, že spornou je v posuzované věci otázka způsobu rozhodování stěžovatele v případě, kdy shledá žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou a řízení o této žádosti zastaví, neboť Krajský soud v Praze přisvědčil žalovanému, že se v projednávané věci jedná o nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce v ní neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nemohl uvést již v předchozích řízeních, zrušil však napadené rozhodnutí s tím, aby se žalovaný v dalším řízení zabýval otázkou možného udělení doplňkové ochrany.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Za nepřipustnou lze dle § 10a písm. e) téhož zákona považovat žádost podanou opakovaně, aniž by v ní byly uvedeny nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumá, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu a důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, konstatoval, že *„přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany“*. V tomto kontextu je třeba podotknout, že stěžovatel se otázkou nepřipustnosti žádosti žalobce zabýval komplexně z pohledu možnosti udělení mezinárodní ochrany a nikoli pouze z pohledu možnosti udělení azylu, jak by mohlo vyplývat z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozsudku dále uvedl: *„zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat“*. Právní názor krajského soudu, podle něhož by měl stěžovatel v případě zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat podmínky pro možné udělení doplňkové ochrany, shledal zdejší soud na základě výše uvedeného nesprávným. Kasační stížnost je proto důvodná.

Nejvyšší správní soud dospěl v posuzovaném případě k závěru, že krajský soud pochybil, pokud zrušil rozhodnutí stěžovatele s tím, že měl i v případě nepřipustné žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zkoumat podmínky pro možné udělení doplňkové ochrany

žalobci. Nejvyšší správní soud tak shledal pochybení krajského soudu při výkladu hmotného práva s tím, že soud zároveň nerespektoval ustálenou judikaturu. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem, přičemž mu podle § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil, aby v novém rozhodnutí rozhodl též o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.), současně byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 Azs 177/2015-34.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání).

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu, ve znění do 17. 12. 2015, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu, ve znění do 17. 12. 2015, se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 *„připustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako připustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zastaví. Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat“*.

Jak soud výše uvedl, žalobce již při podání první žádosti zdůraznil své obavy kvůli jeho údajné činnosti v mládežnickém hnutí a nebyl se žádostí úspěšný, žalovaný své rozhodnutí ohledně první žádosti dostatečně a řádně odůvodnil. Žalovaný po zhodnocení důvodů předkládaných jmenovaným při jeho současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po jejím porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení, dospěl k závěru, že žalobce v současné žádosti uvedl zcela totožné důvody, tedy obavu o své bezpečí, obavu z policie, armády, svého klanu.

K nové skutečnosti spočívající v existenci vztahu s přítelkyní, se kterou se měl seznámit již v roce 2009 a asi rok společně žít ve společné domácnosti, na základě které žalobce požadoval opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný konstatoval, že tato skutečnost byla žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, a měl tak

možnost resp. povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany.

Z jednotlivých žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany krajský soud zjistil, že ani ve své poslední žádosti žalobce neuvedl jiný důvod než obavu o vlastní bezpečí (obava z policie, armády, vlastního klanu), při tom právě žalobcova obava byla již několikrát posuzována. Žalobce však existenci vztahu s přítelkyní, ač o něm věděl již od roku 2009, vůbec nezmínil.

Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce ve své poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl ve smyslu § 10a písm. e) žádnou novou skutečnost, která nebyla bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. S ohledem na uvedené shledal soud jeho žádost jako nepřijatelnou a žalovaný postupoval *lege artis*, když řízení o nepřijatelné žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl v předmětné věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ve výroku pod bodem III. krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 110 odst. 3, věty první, s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť přiznal ustanovené advokátce odměnu za zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti žalovaného ve výši 3.400,- Kč. Odměna se skládá z částky 3.100,- Kč, což je odměna za jeden úkon právní služby [podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), replika na kasační stížnost podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a z částky 300,- Kč [tj. 1 x režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Ustanovená advokátka není plátcem DPH. Odměna bude zástupkyni žalobce proplacena z účtu Krajského soudu v Praze v přiměřené (soudem stanovené) lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 10. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).